

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĀELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DVADESET I ŠESTA NEDJELJA KROZ GODINU

**TKO NIJE PROTIV NAS,
ZA NAS JE**

mihael

322021.

LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE

Godište XV. (2021.), broj 32 (499)
dvadeset i šesta nedjelja kroz godinu
26. rujna 2021.

Kontakt:
vlč. **Željko Rakošec**, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Slika na naslovnici: Macha Chmakoff, *Apprends nous à prier*
<https://chmakoff.com/>

RUJAN - LISTOPAD

Ned.	26.	DVADESET I ŠESTA NEDJELJA KROZ GODINU, Kuzma i Damjan
Pon.	27.	Vinko Paulski, Vincent
Uto.	28.	<i>Vjenceslav, Većeslav, Lovro Ruiz</i> MIHAEL, GABRIJEL I RAFAEL arkandeli
Sri.	29.	Dan kapelanije MUP i Ravnateljstvo policije, Policijske akademija, PU splitsko- dalmatinska
Čet.	30.	Jeronim Dan kapelanije PU osječko- baranjska
Pet.	1.	Terezija od Djeteta Isusa, Tereza
Sub.	2.	ANĐELI ČUVARI

MEDITACIJA

Na istoj smo strani 3

SLUŽBA RIJEČI: DVADESET I ŠESTA NEDJELJA KROZ GODINU

UVOD U ČITANJA

Pohlepa bogataša bezbožnički je čin 4

ČITANJA

Tko nije protiv nas, za nas je.
Ako te ruka sablažnjava, odsijeci je. 6

HOMILIJA

Duh puše gdje hoće 8

KATEHEZA

Vrijeme 10

Mali vjeronaučni leksikon

13

UZ BLAGDAN

Sveti Jeronim 14

NAJAVA

29. hodočašće hrvatske vojske,
policije i branitelja u Mariju Bistricu 15

NAŠI POKOJNI

16

Na istoj smo strani

Mi kršćani često ne uspijevamo prevladati mentalitet privilegirane religije koji nas sprječava da cijenimo sve dobro koje se promiče u sferama daleko od vjere. Gotovo nesvjesno skloni smo misliti da smo jedini nositelji istine i da Božji Duh djeluje samo preko nas.

Krivo tumačenje Isusove poruke ponekad nas navodi da kraljevstvo Božje poistovjećujemo s Crkvom. Prema tom shvaćanju, Božje kraljevstvo postaje stvarno samo u Crkvi, te raste i širi se u mjeri u kojoj se Crkva širi i raste.

Ipak nije tako. Božje kraljevstvo proširuje se i izvan crkvenih granica. Ne širi se samo među kršćanima, već među svim ljudima dobre volje koji se trude za dobro u svijetu. Prema Isusu, svaka osoba koja „izgoni demone u njegovo ime“ evangelizira. Svaka osoba, skupina ili stranka koja želi "istjerati demone" iz našeg društva i surađivati u izgradnji boljeg svijeta, na neki način otvara put u Božje kraljevstvo. Veliki katolički teolog, isusovac Karl Rahner takve ljude naziva „anonimni kršćani“.

Olako ćemo, kao Ivan u današnjem evanđelju, zaključiti da oni „ne idu s nama“, jer ne ulaze u naše Crkve niti dolaze na naše bogoslužje, ali, prema Isusovim riječima, "svatko tko nije protiv nas, za nas je".

Svi koji se na neki način bore za ljudsku stvar „ne idu s nama“. *„Tajno možda, ali doista, nema borbe za pravdu - koliko god pogrešna bila njezina politička osnova - koja potihom nije u skladu s Božjim kraljevstvom, iako to kršćani ne žele znati. Tamo gdje se ljudi bore za ponižene, potlačene, slabe, napuštene, tu je prava borba uz Boga za Božje kraljevstvo, znali oni to ili ne: Bog to zna“* (Georges Crespy).

Mi kršćani s radošću moramo cijeniti ljudska postignuća, velika ili mala, i svaki trijumf pravde do kojeg se dođe na političkom, ekonomskom ili društvenom polju, koliko god nam se činili skromnima. Političari koji se bore za pravednije društvo, izvjestitelji koji riskiraju svoje živote kako bi branili istinu i slobodu, radnici koji postižu veću solidarnost, odgajatelji koji se predaju obrazovanju za odgovornost - iako se čini da nisu uvijek jedni od nas, „za nas su“, budući da rade za humaniji svijet. S radošću prihvatimo i tu struju spasenja koja otvara put u ljudskoj povijesti, ne samo u Crkvi, već i uz nju, za one koji nisu primili milost vjere.

Bog djeluje u svijetu.

Pohlepa bogataša bezbožnički je čin

Boga se ne može zatočiti u hram

Putovanje Izraelaca kroz pustinju praćeno je mrmljanjem. Kad se narod nasitio mane, govorio je: „Tko će nas nasititi mesom? Sjećamo se kako smo u Egiptu jeli badava ribe, krastavaca, dinje, prase, luka i češnjaka. Sad nam život vene; nema ničega, osim mane, pred našim očima.“ Mojsije na takvo ustrajno mrmljanje reagira obraćajući se Bogu: „Zašto nisam stekao milost u tvojim očima kad si na me uprtio teret svega ovog naroda?“ Tada Bog nalaže Mojsiju da skupi sedamdesetoricu izraelskih starješina te ih dovede u Šator sastanka. Kad je on to učinio, Gospodin je sišao u oblaku i počeo razgovarati s Mojsijem. Oblak je znak Božje prisutnosti. Bog s Mojsijem govori na sasvim osobit način. Kasnije sveti pisac to i precizira: „Iz usta u usta njemu ja govorim, očevidnošću, a ne zagonetkama, i lik Gospodinov on smije gledati.“ Na Mojsiju je počivao osobiti „duh“, koji mu je dopuštao takvo sudjelovanje u Gospodinovu božanstvu, i nešto od toga duha Bog sada daje i sedamdesetorici sabranjoj u Šatoru, kako bi Mojsiju olakšao vođenje naroda. To je zapravo drevno opravdanje hijerarhijskoga uređenja izraelskoga društva i religije. Ipak, Mojsijevo mjesto ostaje sasvim osobito: samo on do kraja ostaje prorok. Jošuina primjedba kojom želi zabraniti

prorokovanje dvojici starješina koja su se našla izvan Šatora, među narodom, dobro je ukorijenjena u staro shvaćanje svetosti. Bog koji je svet, izdvojen, ne može se miješati s profanim, svjetovnim, pa tako ni njegovi službenici ne mogu svoju službu obavljati među običnim narodom. Mojsijeva reakcija pokazuje da se izraelska religija razvija u drugom smjeru. Bog ne će biti zatvoren u svoj hram poput bogova okolnih naroda, nego će biti prisutan u narodu preko proroka i svojih poslanika, a Mojsijeva želja da „čitav narod Gospodnji postane prorok“ bit će trajna čežnja u Starom zavjetu.

Nema smisla zabranjivati

U evanđelju Ivan postavlja Isusu pitanje koje je zapravo pitanje kasnije Markove, i ne samo njegove, kršćanske zajednice: što učiniti s onima koji nisu unutar naše skupine, a u ime Isusovo čine dobro? Ono što bi Isusovi učenici htjeli učiniti, a očito i dio Markove zajednice, jest zabraniti djelovanje. Isusov je pristup sasvim drugačiji: „Nitko ne može učiniti nešto silno u moje ime pa me ubrzo zatim pogrditi.“ Činiti nešto „u ime Isusovo“ znači zazivati Isusovu moć, što pak kao preduvjet traži vjeru. Zato nema smisla zabranjivati. Zazivanje Isusova imena nije magična formula na koju bi netko imao ekskluzivno pravo, nego je to vjerom upućena molitva. Učiniti nešto „silno“ u ime

UVOD U ČITANJA

DVADESET I ŠESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Isusovo može biti borba protiv zloduha, no to može biti i najjednostavniji čin milosrđa. Učiniti takvo što poradi Krista znači zadobiti „plaću“, no, u isto vrijeme, postupiti drugačije, uskratiti milosrđe i time nekoga sablazniti, znači upropastiti vlastiti život. Stoga sve ono što čovjek, vjernik, u ovom sadašnjem svijetu jest ili posjeduje, sve ono što mu je ovdje važno, ima sasvim drugo značenje u perspektivi suda i života vječnoga. Isus se služi suprotnostima „ući u život“ i biti „bačen u pakao“, da bi na kraju pojasnio da ulazak u život označava ulazak u „kraljevstvo Božje“, a za sliku pakla bira završne riječi Izaije, koji opisuje Gospodnju slavu među narodima: „Gledat ću trupla ljudi koji se od mene odmetnuše: crv njihov neće umrijeti i njihov se oganj neće ugaziti.“ To znači da evanđelist govori o nastupanju „novih nebesa i zemlje nove“ za sve one koji žive i djeluju „u imenu“ Isusovu.

Vrijednost bogatstva je relativna

Jakovljeva poslanica poziva vjernike da „proplaću i zakukaju“ zbog budućih nevolja. Govor o prolaznosti bogatstva sasvim je u znaku starozavjetne mudrosti. Knjiga Sirahova upućuje: „Uloži blago svoje po zapovijedima Svevišnjega, i bit će ti probitačnije nego samo zlato. Uloži milostinju u svoje riznice, i ona će te izbaviti od svake nevolje.“ Tako je vrijednost bogatstva relativna: ovisi o tome kako se

rabi. Ono prema Knjizi izreka ne donosi samo po sebi spasenje: „Ne pomaže bogatstvo u dan Božje srdžbe, a pravednost izbavlja od smrti.“ Samo pak bogatstvo svjedoči protiv bogataša. Pisac poslanice stavlja bogataše u eshatološku perspektivu, „posljednjih dana“, a misli zapravo na vrijeme u kojem živi Crkva. Sud je već ovdje. No u sljedećem retku precizira da je riječ o nepravedno i lakomo stečenu bogatstvu: bogataši će biti suđeni zbog nepravednih plaća što su ih davali svojim nadničarima. Takvo ponašanje bogataševo izravno se protivi Božjemu Zakonu jer Levitski zakonik propisuje: „Ne iskorišćuj svoga blišnjega niti ga pljačkaj! Radnikova zarada neka ne ostane pri tebi do jutra.“ Isto tako, već u Knjizi Izlaska Bog se obvezuje da će uslišati vapaj nepravedno potlačenoga. Pohlepa bogataša tako se otkriva kao bezbožnički čin. Na kraju ih i ta poslanica predstavlja kao bezbožnike iz Knjige Mudrosti: „Ubiste pravednika: on vam se ne suprotstavlja!“ Nepravednost bogataša „više“, a „vapaji“ nadničara dopiru do ušiju Gospodinovih. Taj izričaj podsjeća i na Izraelce koji su bili potlačeni u Egiptu, no „Bog je čuo njihovo zapomaganje... I pogleda Bog na Izraelce i zauze se za njih.“ Siromašni i svi koji su u potrebi Božji su narod i on ih sâm izbavlja.

Darko Tepert , Glas koncila

Prvo čitanje: Br 11, 25-29

Zar si zavidan zbog mene? Oh, kad bi sav narod postao prorok!

Čitanje Knjige Brojeva

U one dane: Gospodin siđe u oblaku i poče govoriti s Mojsijem, uze od duha koji bijaše na njemu i stavi na sedamdesetoricu starješina. Kad duh počinu na njima, počеше prorokovati, ali to više nikad ne učiniše.

Dvojica ostadoše u taboru. Jednome je bilo ime Eldad, a drugome Medad. Duh je i na njima počinuo – bili su i oni među upisanima, premda nisu došli u šator – te počеше u taboru prorokovati.

Neki mladić otrča te javi Mojsiju: „Eldad i Medad“, reče, „prorokuju u taboru!“ Jošua, sin Nunov, koji je posluživao Mojsija od svoje mladosti, prozbori i reče: „Mojsije, gospodaru moj, ušutkaj ih!“ Mojsije mu odgovori: „Zar si zavidan zbog mene! Oh, kad bi sav narod Gospodnji postao prorok! Kad bi Gospodin na njih izlio svoga duha!“

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 19, 8.10.12-14

Naredba Gospodnja srce sladi!

Savršen je zakon Gospodnji, dušu krijepi; pouzdano je svjedočanstvo Gospodnje, neuka uči.

Neokaljan strah Gospodnji, ostaje svagda; istiniti sudovi Gospodnji, svi jednako pravedni.

Sluga tvoj pomno na njih pazi, vrlo brižno on ih čuva. Ali tko propuste svoje da zapazi? Od potajnih grijeha očisti me!

Od oholosti čuvaj slugu svoga da mnome ne zavlada. Tad ću biti neokaljan, čist od grijeha velikoga.

Drugo čitanje: Jak 5, 1-6

Bogatstvo vam istrunu.

Čitanje Poslanice svetoga Jakova apostola

De sada, bogataši, proplačite i zakukajte zbog nevolja koje će vas zadesiti! Bogatstvo vam istrunu, haljine vaše postadoše hrana moljcima, zlato vam i srebro zarđa i rđa će njihova biti svjedočanstvo protiv vas te će kao vatra izjesti tijela vaša! Zgrnuste blago u posljednje dane! Evo: plaća kosaca vaših njiva - koju im uskratiste - viče i vapaji žetelaca dopriješe do ušiju Gospodina nad vojskama. Raskošno ste na zemlji i razvratno živjeli, utoviste srca svoja za dan klanja! Osudiste i ubiste pravednika: on vam se ne suprotstavlja!

Riječ Gospodnja

Evandjelje: Mk 9, 38-43.45.47-48

Tko nije protiv nas, za nas je. Ako te ruka sablažnjava, odsijeci je.

Čitanje svetog Evandjelja po Marku

Uono vrijeme: Ivan reče Isusu: „Učitelju, vidjesmo jednoga kako u tvoje ime izgoni zloduhe. Mi smo mu branili jer ne ide s nama.“

A Isus reče:

„Ne branite mu! Jer nitko ne može učiniti nešto silno u moje ime pa me ubrzo zatim pogrditi. Tko nije protiv nas, za nas je.“

„Uistinu, tko vas napoji čašom vode u ime toga što ste Kristovi, zaista, kažem vam, neće mu propasti plaća.“

„Onomu naprotiv tko bi sablaznio jednoga od ovih najmanjih što vjeruju, daleko bi bolje bilo da s mlinskim kamenom o vratu bude bačen u more.“

„Pa ako te ruka sablažnjava, odsijeci je. Bolje ti je sakatu ući u život nego s obje ruke otići u pakao, u oganj neugasivi. I ako te noga sablažnjava, odsijeci je. Bolje ti je hromu ući u život nego s obje noge biti bačen u pakao. I ako te oko sablažnjava, iskopaj ga. Bolje ti je jednooku ući u kraljevstvo Božje nego s oba oka biti bačen u pakao, gdje crv njihov ne gine niti se oganj gasi.“

Riječ Gospodnja

Duh puše gdje hoće

Danas zahvaljujemo Bogu koji slobodno daje svoga Duha svim ljudima. Uz pomoć tog besplatnog dara Božjeg, ljudi svih nacija mogu se oduprijeti zlu i očitovati pravi Božji Duh u svojim životima i djelima.

Današnje prvo čitanje i evanđelje po mnogo čemu su slični. Podsjećaju nas da Bog može slobodno birati i darovati koga god poželi.

U prvom čitanju vidimo kako i ona dvojica koji su ostali u "taboru" prorokuju u snazi Božjeg Duha. U evanđelju također vidimo ljude izvan stada Kristovih učenika koji propovijedaju i tjeraju demone i u sili Duha Svetoga i u ime Isusa Krista. Slijedom toga, vidimo kako se revni i zavidni učenici plaše i brinu.

Te ljude, koji nisu bili dio njihova stada, a koje je Gospodin izabrao i pomazao svojim Duhom, apostoli vide kao prijetnju svojoj misiji i položaju. Stoga su, umjesto da ih vide kao suradnike u Božjoj misiji, postali ljubomorni i prezirali ih. Apostoli su mislili da Božji Duh i poslanje pripadaju isključivo njima. Pogriješili su.

Zanimljivo je da su Mojsije i Isus odbili popustiti pred strahovima, ljubomorom i zlonamjernim zahtjevima svojih učenika. I sami ispunjeni Božjim Duhom, Mojsije i Isus mudro su raspoznavali i znali da su

ljudi o kojima su im učenici govorili Božji ljudi. Njihova je misija bila u skladu s Božjom voljom da svi ljudi prime Njegov duh i propovijedaju radosnu vijest.

Stoga je Mojsije odgovorio: „*Oh, kad bi sav narod Gospodnji postao prorok! Kad bi Gospodin na njih izlio svoga duha!*“ Isus je svojim učenicima rekao: „*Ne branite mu! Jer nitko ne može učiniti nešto silno u moje ime pa me ubrzo zatim pogrditi. Tko nije protiv nas, za nas je.*“ Dakle, Mojsije i Isus u tim su ljudima vidjeli napredak Božje misije te su se protivili tome da im se zavidi i da ih se tlači.

U današnjem drugom čitanju i apostol Jakov upozorava na ugnjetavanje i svakovrsne nepravde prema slabima, siromašnima i onima koje je Bog slobodno izabrao, a osobito na nepravde prema onima koji ne pripadaju našoj skupini ili klasi. Ne bismo trebali gušiti pravi Božji Duh koji djeluje u njima. Umjesto toga, trebali bismo im pomoći da napreduju te da rastu tjelesno i duhovno.

Iz današnjih čitanja možemo izvesti mnogo pouka. Prva je da Bog može izabrati bilo koga za svoju misiju. Druga je da On daje svoga Duha za izgradnju svoje Crkve. Treće, ništa (čak ni đavao) ne može zaustaviti onoga koga je uistinu Bog pomazao za svoju misiju. Dakle, kada Krist kaže da njegovu Crkvu ni „*Vrata paklena neće nadvladati*“ (Mt 16:18), misli na to da je Božji Duh na njegovoj Crkvi te da će ona postojati koliko god Bog želi.

<https://www.aufstehungskirche-reutlingen.de/>

Četvrto, i najvažnije, je da ne smijemo biti ljubomorni i zavidni na darovima drugih. Umjesto toga, trebali bismo vidjeti jedni druge (osobito one koje je Bog uistinu pozvao) kao suradnike u Božjoj misiji. Ponekad smo svi mi (pa i svećenici i redovnici) krivi za ovaj veliki grijeh. Često smo toliko ljubomorni na one koje je Gospodin odabrao za određenu misiju i potrebu Njegove Crkve da pokušavamo ugušiti njihovu misiju i umanjiti njihove napore. Činimo to naduveno misleći (kao što je to činio Savao u Dj 9) da branimo Boga i njegovu Crkvu.

Naravno, ovo je pitanje pomalo zapetljano i teško. Znači li to da je svaki duh od Boga? Naravno da nije. Danas se mnogi vukovi skrivaju u janjećoj koži pastira i proroka. Međutim, nema razloga za uzbunu! Sve što trebamo učiniti je ponizno i pažljivo, "provjeravati duhove jesu li od Boga" (1 Iv 4,1). Za ovo razlučivanje mora se mudro slijediti Kristov standard „Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati.“ (Mt 7,16) . Također, mora se marljivo poštivati i univerzalno pravilo da "nije zlato sve što sja" .

Konačno, za sve to potrebni su Božji Duh i mudrost koju on daje. Samo oni koji su ispunjeni Duhom Svetim i koji su mu poslušni mogu razabrati i razlikovati dolazi li duh od Boga. Stoga moramo biti vrlo oprezni da ne prezremo one koje je Gospodin istinski izabrao i ispunio svojim Duhom za izgrađivanje svoje Crkve.

<https://www.catholicforlife.com>

Sablazan

Za riječ sablazan, u evanđelju stoji grčka riječi skandalon (kamen ili greda na putu), a znači neki postupak koji drugoga zbunjuje, navodi na grijeh ili mu nanosi duhovnu štetu.

Današnje evanđelje govori o dvije vrste sablazni.

Marko najprije govori o sablazni drugih i od drugih. Donosi Isusovu zabranu "sablazniti jednoga od ovih najmanjih što vjeruju". Ta zabrana u evanđelju odnosi na pomutnju koju su među „malene“, često neuke, Isusove učenike unosili židovski vjerski učitelji i poznavatelji Pisama. Evanđelist se ovdje obraća i umišljenim i učenim pripadnicima svoje crkve koji su mudrovanjima smučivali neuke vjernike.

Druga vrsta sablazni dolazi iz čovjeka samoga zbog njegove grješnosti. Kršćanin, nije bezgrešan niti je oslobođen napasti. Zato Isus metaforički upućuje kako se obračunati s napastima, govori o odsijecanju vlastitih udova i kopianju očiju. Taj govor ne smije se shvatiti doslovno. Isus je u potpunosti prihvaćao biblijsko shvaćanje čovjeka. Cjelovit čovjek, duša i tijelo, stvoren je na sliku Božju. Tijelo, sastavni dio ljudske osobe, dar je duhu stoga se ne smije nagrđivati ili sakatiti. Nagrđivanje tijela je grijeh jer se nagrđuje slika Božja.

Isus naglašava da kršćanin ne smije podleći tjelesnosti, vladati se po nagonima, ispunjavati vlastite grešne želje jer je to skandalon na putu prema Bogu i skretanje prema gubitku ljudskog dostojanstva i sakaćenju duše kojim se unakazuje i nagrđuje slika Božja.

Vrijeme

Nedavno sam poprilično kasno donio rukopis uredniku. Koji je bio moj izgovor? Onaj daleko najpopularniji u Americi: „nisam imao vremena.“ Razmislimo malo o toj isprici. Zašto se danas čini da nitko više nema vremena ni za što, a najmanje za molitvu?

Stalno se zbog toga osjećam krivim, a čini mi se da većina vas suosjeća samnom. Mislim da je najveća prepreka našem odnosu s Bogom (nakon grijeha, naravno) upravo to što za njega nikada „nemamo vremena.“ Kad bih svojoj djeci posvećivao onoliko vremena koliko posvećujem Bogu, mogao bih biti optužen za zanemarivanje i zlostavljanje djece. Kad bih sa svojom suprugom provodio onoliko vremena koliko provodim s Bogom, ona bi imala pravne osnove tražiti razvod zbog zanemarivanja.

Ipak, svi iz iskustva znamo da smo sretni kad Bogu damo vrijeme. Kad varamo Boga, varamo i sebe. Znamo to iz eksperimenata koje smo ponovili tisuću puta. A mi ipak bježimo od Boga, od zajedništva s Bogom, od molitve, kao da je ona gorak lijek. Toliko se bojimo šutnje i samoće, koji su nezaobilazni za privatnu molitvu, kao da su šutnja i samoća najstrašnija kazna koju možemo zamisliti, kao samica za zatvorenike.

Zašto se čini da danas imamo manje vremena nego naši predci, iako, zapravo, svi imamo potpuno istu količinu: dvadeset i četiri sata svaki dan? Tehnologija bi nam trebala osigurati više slobodnog vremena. Naši bi životi trebali njime obilovati. Imamo tolike uređaje koji štede vrijeme! Pa ipak, oni su pokazali potpuno suprotne učinke. Što više uređaja za uštedu vremena posjedujemo, to manje vremena imamo. Jedini način za dobiti vrijeme je vratiti sat unatrag! Što ne valja?

Naše su prabake satima su ribale odjeću na ručnoj dasci za pranje rublja, a mi danas samo pritisnemo gumb na perilici. Naši su praoci morali uzgajati, loviti i klati svoju hranu; a mi danas jednostavno kupujemo namirnice u supermarketu, otvorimo vrata mikrovalne pećnice i pritisnemo gumb. Ipak, mi smo vremenom mnogo više pritisnuti nego što su oni ikada bili. Zašto?

U većini drevnih društava bogati su imali robove koji su za njih obavljali fizičke poslove kako bi oni mogli uživati. Danas su strojevi zamijenili robove; a mi ipak imamo manje slobodnog vremena. Zašto?

Ovo nije pravo mjesto za opću dijagnozu bolesti našeg društva (ipak, za brzi odgovor možete zaviriti u Pascalove „Misli“). Ali ovo jest pravo mjesto za dijagnozu našeg izgovora za propuštanje molitve, koji je korijen i mnogim drugim problemima.

„Sve što jesmo počinje s našim mislima; kreće se kako se naše misli kreću i završava tamo gdje naše misli završavaju,“ mudro kaže Buda. Ovdje moramo početi s našim razmišljanjima o vremenu. Nemamo vremena za molitvu jer pogrešno razmišljamo o vremenu i molitvi.

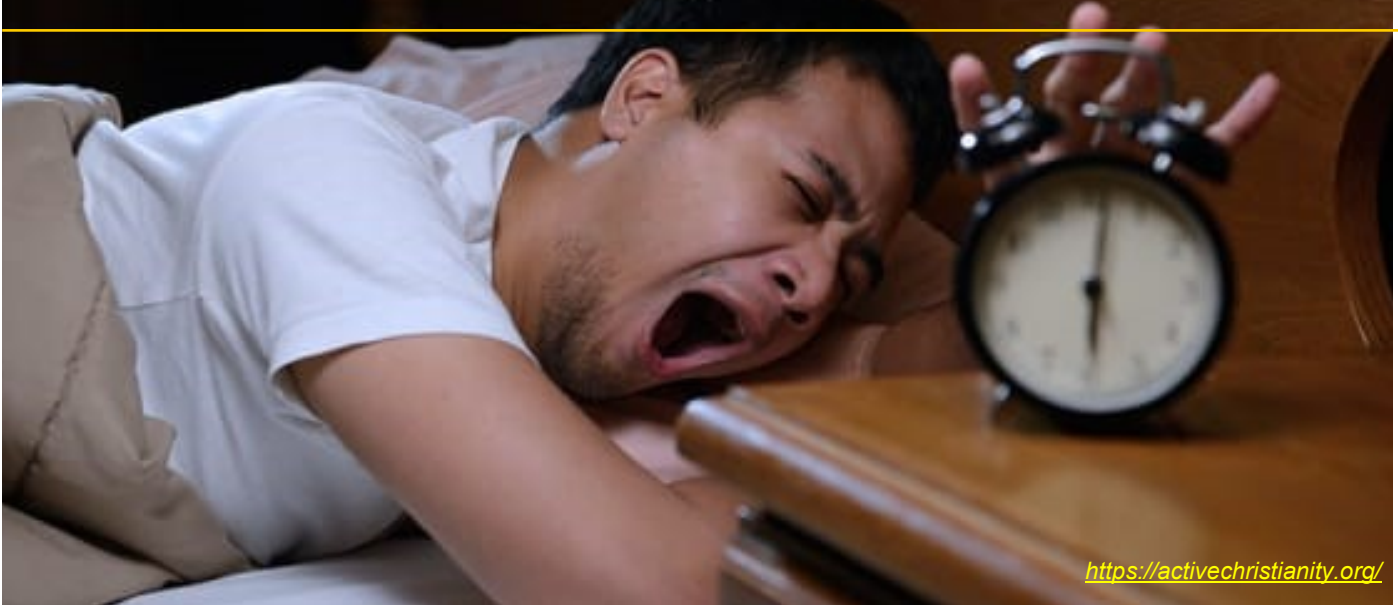
Pomiješali smo vrijeme i molitvu. Čini nam se da vrijeme određuje molitvu, ali zapravo molitva određuje vrijeme. Mislimo da je nedostatak vremena uzrok nedostatka molitve, ali nedostatak molitve uzrok je nedostatka vremena.

Kad je dječak ponudio Kristu pet kruhova i dvije ribe, On ih je čudesno umnožio. Krist čini isto s našim vremenom, ali samo ako mu ga ponudimo u molitvi. Ovo je čudesno i nevjerojatno, ali moje mi iskustvo govori da se to uistinu i događa. Svaki dan kad kažem da sam prezauzet da bih se molio, čini mi se da nemam vremena ni za što, postizem malo i osjećam se iscrpljeno i podčinjeno vremenu. Svaki dan kad kažem da sam previše zaposlen da ne bih molio, svaki put kad ponudim Kristu kriške svoga vremena i ribice svoga života, On ih čudesno umnožava. Tako i ja postajem dio njegova umnažanja vremena. Nemam pojma kako On to radi, ali znam da to radi, stalno.

Pa ipak, ja mu neprestano odbijam žrtvovati svoje kruhove i ribe. Nisam neke pameti. To je jedno od značenja iskonskog grijeha: duhovno ludilo, više voljeti bijedu nego radost, malene komadiće pakla nego komadiće neba.

Moramo povratiti svoj duhovni razum. Prvi korak u tom smjeru je istinsko razmišljanje o vremenu. Vrijeme je poput scenografije u predstavi. Scena je doista dio predstave, sadržana je u predstavi, određena je predstavom. No, često mislimo suprotno: mislimo da je predstava sadržana u okruženju. Mislimo da su tema, smisao, duh predstave u njenom materijalnom okruženju, a ne obrnuto. To je kao da mislite da je duša u tijelu. Zapravo je, kako kaže sveti Toma Akvinski, tijelo u duši. Prema tome, s obzirom na to da vrijeme mjeri kretanje materijalnih tijela, a da molitva mjeri kretanje duše, vrijeme je doista u molitvi, a ne molitva u vremenu. Molitva određuje i mijenja i čudesno umnožava vrijeme (poput kruhova i riba). No, molitva umnožava vrijeme samo ako i kada ga dobrovoljno žrtvujemo. A mi se bojimo žrtvovanja jer je ono neka vrsta smrti.

Sve prave religije svijeta temelje se na žrtvi, na voljnoj smrti. Samo lažna religija poput psihologije (koja se infiltrirala čak i u modernu crkvu) zanemaruje tu činjenicu. To znaju čak i pogani i mnogobošci. Najpopularniji bog u Indiji je Šiva, Razarač, a najpopularnija božica je Kali, njegov ženski ekvivalent. Čak i Hindusi znaju važnost duhovne smrti, žrtvovanja. Kako kršćani mogu zanemarivati žrtvu nakon Kalvarije? Naš nam je Gospodin više puta ponovio da ne možemo biti njegovi učenici ako ne uzmemo svoj križ i ne krenemo za njim.

<https://activechristianity.org/>

Ta žrtva može označavati nešto strašno i teško; ali ona označava i ono jednostavno i lako poput žrtvovanja našeg vremena Bogu. Jer vrijeme je život.

Poanta je vrlo jednostavna: da bismo stvorili vrijeme za molitvu, moramo uništiti vrijeme za nešto drugo. Moramo nešto izbaciti, nešto odbiti, nečemu reći ne.

Ali čemu? Dopustite mi da dam jedan jednostavan, očit, radikalni prijedlog: izbacite televiziju. Ubijte ju. Izbacite ju na jedan mjesec. Izazivam vas. Ako to ne možete učiniti, televizija je vaša droga, a vi ste ovisnik. „Čovjek je rob svega onoga manjega od njega samoga s čime se ne može rasti“, rekao je George MacDonald.

Svaka pojedina osoba i obitelj za koje znam da su to učinili (dobrovoljno) bili su jako sretni zbog toga. Televizija je ionako uglavnom kanalizacijska cijev. Zašto puniti svoj mozak i svoju dušu otpadnim proizvodima iz najradikalnije antireligioznih dijelova našeg društva? Čak i da je ne trebamo žrtvovati za molitvu, bilo bi dobro žrtvovati televiziju kako bismo sačuvali svoj moralni razum i inteligenciju. Tim više razloga da je žrtvujete za molitvu. Izračunajte koliko sati tjedno gledate televiziju i samo polovicu tog vremena iskoristite za molitvu. Od toga ćete imati trostruku korist: pročišćenje od smeća, vrijeme molitve i dodatno slobodno vrijeme.

Alternativa je mentalno ropstvo koje vidimo oko sebe, zabrinutost i žurba i vječno kašnjenje na odredište koje ne postoji, kojega nema u vremenu jer se ono nalazi u vječnosti. Suvremeni svijet je nesretan jer ne dotiče vječnost, a svaka prava sreća je predokus vječnosti. Ona nije u budućnosti nego u sadašnjosti. Budućnost je nestvarna, još nije stvarna. Jedna od najsmješnijih i najuspješnijih vrazjih laži je ideja da bismo trebali posvetiti svoje živote traženju i stjecanju dobara koja još nemamo, a ne uživati u onima koja već posjedujemo. To nas čini robovima vremenu, nestvarnoj budućnosti, zauvijek.

Prvo pravilo molitve ne bavi se načinom molitve, već samo njenim činom; ne njenim usavršavanjem i dovršavanjem, nego njenim započinjanjem. Nakon što se automobil pokrene, lako ga je usmjeriti u pravom smjeru, ali je puno teže upaliti ga kad je ugašen. I molitva je ugašena u našem svijetu.

Peter Kreeft, <https://www.peterkreeft.com>

Peter John Kreeft profesor je filozofije na Boston College (iskusovačko sveučilište) i King's College u New Yorku (privatni je nekonfesionalni kršćanski koledž slobodnih umjetnosti).

U studentskim danima s protestantizma prešao je u Katoličku crkvu. Autor je više od osamdeset knjiga o kršćanskoj filozofiji, teologiji i apologetici.

Mali vjeronaučni leksikon

Kršćanski simboli

Kršćanski simboli, znamenja nastala u ranokršćansko doba kao prikrivene vjerske poruke i tajna sredstva raspoznavanja (u neprijateljskom okruženju). Uzimani su iz bliže okoline ili su nastajali iz alegorijskog razumijevanja Biblije. Najrašireniji Kršćanski simboli su križ i Kristov monogram. Česti su prikazi Krista kao dobrog pastira, ribara (ribara ljudi), proroka Jone (nada u uskrsnuće). Kršćani su se prepoznavali kao oranti (oni koji mole), u znaku ribe, grčki ἸΧΘΥΣ, akronim od Ἰησοῦς Χριστός Θεοῦ Υἱός Σωτήρ (Iesus Christos Theou Yios Soter: *Isus Krist Sin Božji Spasitelj*). Kao životinjski Kršćanski simboli javljaju se janje, golub, jelen, paun, te predmetni sidro, lađa i dr. U srednjem vijeku nastaje nova simbolika, posebice u atributima svetaca. U barokno doba (u katolicizmu) također se javlja obilje simbola, npr. trokut kao znak Presvetog Trojstva (Božje oko). U reformacijskim crkvama simbolima se ne pridaje veća važnost.

Kršćanski sindikati

Kršćanski sindikati, radničke organizacije kršćansko-socijalnog određenja. Osnivali su ih potkraj XIX. st. kršćanski radnici svjesno otklonjeni od socijalističkih ciljeva. U duhu socijalne enciklike pape Leona XIII. (Rerum novarum, 1891.), Kršćanski sindikati htjeli su osnutkom „čudorednih interesnih zajednica“ radnika i poslodavaca riješiti socijalno pitanje. Za razliku od socijalističkih sindikata, odbijali su klasnu borbu i zastupali stranačko-političku neutralnost. Godine 1901. središnja organizacija postaje Savez kršćanskih sindikata s oko 150 000 članova. Nakon I. svjetskog rata Kršćanski sindikati imali su više od milijun članova i velik utjecaj. Dolaskom nacionalsocijalizma i tijekom II. svjetskog rata zabranjivani su ili im je uloga bila zanemariva. Nakon 1945. ponovno jačaju i pristupaju Svjetskom savezu sindikata. Početkom ovog tisućljeća su utjecajni u europskim državama (Poljska, Italija, Švicarska, Belgija) nego izvan Europe.

Sveti Jeronim

30. rujna

Sveti Jeronim ubraja se među najznačajnije osobe cjelokupne crkvene povijesti. Crkveni je naučitelj i jedan od četiri crkvena oca zapadne Crkve. Rođen je oko 345. godine u Stridonu, mjestu koje se nalazilo na granici rimskih provincija Dalmacije i Panonije. Život mu je bio vrlo buran. Iako je rođen u kršćanskoj obitelji, svoj je život započeo naklonjen svjetovnim vrijednostima, izgrađujući se prije svega u znanju, a manje u vjeri. Ipak, s vremenom će u njemu rasti želja za skladnošću između obrazovanja i vjere, te će postati po znanju erudita, a po vjeri izniman uzor. Kao mladić odlazi u Rim na studij, gdje je nakon dobre pripreve kršten u uskrsnoj noći 366. godine, krstio ga je papa Liberije, tada započinje novi život. Zbog svoje teške naravi i “dugog i oštrog jezika” iz Rima je otišao u palestinsku pustinju, gdje je živio kao eremit (pustinjak) te učio hebrejski jezik i usavršavao se u grčkom. Potom odlazi u Antiohiju u Siriji gdje je 378. godine bio zaređen za svećenika.

Pokorničkim životom Jeronim je htio ukrotiti svoju narav. Svjestan svoje teške naravi, često je znao skrušeno moliti: „Oprosti mi Bože jer sam Dalmatinac!“. U pustinji je puno čitao, proučavao Sveto pismo i marljivo učio hebrejski jezik. Kao najboljeg i najsposobnijeg za prijevod Svetog pisma na latinski, tada pučki jezik, papa Damaz pozvao je upravo Jeronima. Papa Damaz je cijenio Jeronima, pa ga je uzeo i za svoga tajnika. Na prijevodu je

radio više od 20 godina i time u službu Crkve stavio svoje znanje, izvanrednu kritičnost i radne sposobnosti. Uz prijevod je napravio i vrlo vrijedne komentare. Tako je nastao najslavniji prijevod poznat pod nazivom Vulgata koji je kroz mnoga stoljeća bio službeno Sveto pismo. Bio je na glasu i veoma cijenjen, tako da su neki u njemu gledali budućega papu. To se predviđanje nije ispunilo. Jeronim je prigodom jednog putovanja u Carigrad upoznao carigradskog nadbiskupa Grgura Nazijanskog. On je na njega jako utjecao i oduševio ga Origenovim djelima.

Razočaran nasljednikom pape Damaza, Jeronim iz Rima odlazi u Jeruzalem i osniva škole i samostane, zauzimajući se i riječju i djelom za ljepote vjere, te je uz to posebno vodio brigu o prihvatu hodočasnika koji su dolazili posjetiti Kristovo mjesto rođenja. Prema predaji, posljednje dane života Jeronim je proveo u jednoj pećini u Betlehemu blizu mjesta Isusova rođenja. Zdravlje mu se pogoršalo, a počeo ga sve više ostavljati i vid. Iscrpljen, slijep i osamljen, Jeronim je nakon tolikih borbi što ih je vodio cijeli život, 30. rujna 420. napokon našao svoj mir u Gospodinu.

Jeronima uvijek slikaju pokraj lava. Jednom je u betlehemijski samostan zalutao šepavi lav. Redovnici su se u strahu razbježali, a Jeronim je prišao šepavom lavu i iz bolne šape izvadio mu veliki trn. Izliječeni lav ostao je uz Jeronima i postao njegov prijatelj. Zaštitnik je Dalmacije, teologa, prevoditelja, knjižničara, učitelja i studenata,

<https://hkm.hr/>

29. hodočašće hrvatske vojske, policije i branitelja u Mariju Bistricu

Iz programa hodočašća

Do 8,00	okupljanje hodočasnika
8,00 - 10,00	mogućnost za svetu ispovijed
8,30	pobožnost križnog puta
11,00	sveta misa

NAŠI POKOJNI

ADAM VOVRA,

PU vukovarsko - srijemska, Antin, 26. rujna 1991.

IGOR ZAMAN,

MUP, Medak, 26. rujna 1991.

DRAŽEN BANIČEK,

PU koprivničko - križevačka, Prekopakra, 27. rujna 1991.

KRUNOSLAV FABRO,

PU bjelovarsko - bilogorska, Veliki Zdenci, 27. rujna 1991.

RAMIZ NUMANOVIĆ,

MUP, Zagreb, 27. rujna 1991.

MIRKO ŠARČEVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Privlaka, 27. rujna 1991.

STJEPAN MILEKOVIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Zagreb, 27. rujna 1993.

DOMINIK JURČIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Popovača, 27. rujna 1995.

STJEPAN MILEKOVIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Zagreb, 27. rujna 1993.

DOMINIK JURČIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Popovača, 27. rujna 1995.

MILAN GAŠPAROVIĆ,

PU karlovačka, Modruš, 28. rujna 1991.

PEJO MIJADŽIKOVIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novska, 28. rujna 1991.

ZLATKO ŠTIVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Cerić, 28. rujna 1991.

ANTE DUVANČIĆ,

PU šibensko - kninska, Drniš, 29. rujna 1991.

PETAR RADELJAK,

PU šibensko - kninska, Drniš, 29. rujna 1991.

DAMIR VUCIĆ,

PU šibensko - kninska, Drniš, 29. rujna 1991.

JOSO PAJIĆ

PU šibensko - kninska, umro od posljedica ranjavanja 29. rujna 1993.

JANOŠ DEŽE-DEME,

PU vukovarsko - srijemska, Korodž, 29. rujna 1991.

IVAN MALINAC,

PU sisačko - moslavačka, Viduševac, 30. rujna 1991.

STJEPAN RAJKOVIĆ,

PU ličko - senjska, u službi, Letinac, 30. rujna 1991.

BLAŽE GRABOVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.

FILIP KOROF,

PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.

FRANJO HARTMAN,

PU koprivničko - križevačka, Zagreb , 1. listopada 1991.

ILIJA ĐUKIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.

IVAN KOZIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.

IVAN ŽUPARIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.

SLAVKO HAJDUK,

PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.

ZDENKO ILIČIĆ,	PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.
ZORAN, JONJIĆ,	PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.
ZVONKO BAN,	PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.
ZVONKO ŽEPIĆ,	PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 1. listopada 1991.
BOŽIDAR BOGOMOLEC,	PU zagrebačka, 1. listopada 1994.
DARKO SRBIĆ,	SJP, Taborište, Glina, 2. listopada 1991.
IVICA RILOVIĆ,	PU dubrovačko - neretvanska Debeli brijeg, 2. listopada 1991.
MARIN VIOLIĆ,	PU dubrovačko - neretvanska Bosanka, 2. listopada 1991.
MARIO ZOVKO	PU dubrovačko - neretvanska Gruda, 2. listopada 1991.
MLADEN VINKO,	PU međimurska, Vukovar, 2. listopada 1991.
OMER BRZOJA,	PU zadarska, Nadin, 2. listopada 1991.
VLADO POSLON,	PU bjelovarsko - bilogorska, Pakrac, 2. listopada 1991.
IVO KARLOVIĆ,	PU brodsko - posavska, Slavonski Brod, 2. listopada 1992.
TIHOMIR PRITULA,	SJP, 2. listopada 1993.

POČIVALI U MIRU